

No demanem permís per votar

El cicle recent de les grans mobilitzacions del catalanisme sobiranista va començar el juliol del 2010. El factor desencadenant va ser el rebuig multitudinari, llargament covat, a la sentència del Tribunal Constitucional que buidava i fulminava l'Estatut. La sentència d'aquell TC va ser majoritàriament interpretada a Catalunya, des del carrer i des de les institucions, com una vulneració del procés democràtic i com un retrocés inacceptable en l'autogovern. Era la sentència política d'un TC absolutament desacreditat i deslegitimada, que havia actuat com un simple instrument de l'Estat per ofegar les aspiracions catalanes de reconeixement i d'encaix pactat. Amb la sentència –hi havia govern Zapatero i el pitjor encara havia d'arribar– s'imposava definitivament la interpretació restrictiva i monolítica de la Constitució. El TC feia possible que, en un marc formalment democràtic i 30 anys després, una Constitució pactada sota remor de sabres –1978– i desenvolupada sota amenaça –cop d'estat del 23-F del 1981, aprovació de la Ley Orgànica de Armonización del Proceso Autonómico (Loapa) el 1982–, es restablís una concepció de l'Estat i d'Espanya deutora de la doctrina anterior a la Transició. El TC preservava, així, el llegat irrenunciable de la unitat i la continuïtat sagrades –un estat, una nació, un mercat, una cultura, una identitat, un únic subjecte sobirà– i donava cobertura *constitucional* a la recentralització en marxa.

Resultaria grotesc que es renunciés a la consulta pel pronunciament d'un Tribunal Constitucional deslegitimada

El punt definitiu d'afartament majoritari i el punt d'inflexió en la mobilització sobiranista van prendre com a referència, doncs, la il·legitimitat del TC i de les seves actuacions. Resultaria ara grotesc, al cap de quatre anys i després d'un procés sostingut i creixent d'autoorganització ciutadana sense precedents, que alguns des de Catalunya –i, més encara, des del seu Govern– plantegessin com a possible motiu de renúncia a la consulta del 9 de novembre un pronunciament desautoritzador d'aquell mateix TC. A hores d'ara, res no sembla haver conferit al tribunal una nova legitimitat. ¿Per què, doncs, les posicions d'aquest tribunal haurien de condicionar el compliment dels compromisos amb la ciutadania que el Govern i diverses formacions polítiques catalanes han adquirit?

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Probablement, la màxima contribució a l'increment del sobiranisme català durant aquests anys ha de ser atribuïda al secretisme dels governs espanyols i a l'actitud intransigent dels òrgans de l'Estat –inclòs el TC–. Però la seva capacitat d'obstrucció no pot ser menystinguda. Són plenament conscients que en aquesta confrontació amb el catalanisme s'hi juguen molt; i disposen de molts recursos especialitzats, humans i materials. El catalanisme sobiranista pot comptar, sobretot, amb el suport de la gent que és capaç de mobilitzar i amb el crèdit del seu compromís de transparència i radicalitat democràtica. En aquestes condicions, no hi pot haver cap altre objectiu que procurar fer efectiva la consulta del 9-N; de totes les maneres, amb tota la fermesa i per totes les vies. Evidentment, amb les màximes garanties democràtiques.

Però, ¿qui en podria donar més, de garanties democràtiques, que la legalitat sorgida del Parlament de Catalunya i el compromís de les nostres institucions de posar tots els seus recursos i capacitats al servei de la celebració d'una jornada electoral tan reiteradament i intensament reivindicada?

Sí. Encara toca lluitar per defensar conquestes socials elementals que van requerir l'esforç de generacions. Encara toca lluitar per eixamplar-les i per posar fre a tanta injustícia i tanta desigualtat. Encara cal plantar cara i treballar pel reconeixement de drets individuals i col·lectius elementals. I encara estem obligats a intervenir decididament en política per poder fer efectius drets democràtics tan irrenunciables com poder votar. Sí; perquè ens són negats des de les prepotents reverberacions provinents d'un passat que semblava superat i que encara inspira les polítiques de l'Estat. Però per ser fidels al compromís amb la ciutadania, per ser dignes de la seva confiança i per comportar-nos com a demòcrates conseqüents no ens cal el permís de ningú. Ens amenacen però no tenim por.

Ísí, com més units estem, més força aglutinem. Però la unitat del sobiranisme no és una unitat genèrica o abstracta, no és una unitat de principi i sense contingut. La unitat democràtica sobiranista només es pot forjar refermant el compromís amb la gent i amb la celebració de la consulta, malgrat els obstacles i els advertiments dels que volen impedir-la. No hi ha unitat possible des de la renúncia o la vacil·lació. El 9-N només guanyarem votant.

La unitat democràtica sobiranista només es pot forjar refermant el compromís amb la gent i amb la consulta

LAMARTARILE